

سیرجان کابوس بیماران خاص

ساره میرحسینی

گزارش

خارجی، از نوع ایرانی آنها استفاده کردم، تا اینکه سال گذشته نوع ایرانی آن نایاب شد و بجای آن محصولات پاکستانی، هندی و ترکیه‌ای داروی سیکلوسپورین بین بیماران توزیع شد. هر ماه نوعش عوض می‌شد و باعث شد بدنم پیوند را پس بزند. الان داروی تاکریلوس ایرانی مصرف می‌کنم که عوارضش مثل دل‌درد، اسهال و حالت تهوع شدید خانه نشین‌ام کرده. حتی زمانی که دارو نایاب شده بود، مجبور شدم داروی تاریخ مصرف گذشته مصرف کنم که همین جاذوایم کرد.» او در ادامه اضافه می‌کند که کمبود دارو اغلب فقط در استان کرمان وجود دارد: «زمانی که اینجا دارو نبود، در شیراز فراوان بود.» در همین باره سوال بسیاری از همشهریان سیرجانی همین است که وقتی سهمیه بیماران سیرجانی متعلق به استان کرمان است و با اینکه سازمان غذا و داروی استان سهمیه بیمارانش را هر ماه دریافت می‌کند، چرا دارو به دست بیماران نمی‌رسد؟!

در همین باره علیپور سرپرست غذا و دارو به شهر من سیرجان می‌گوید: «موارد مصرف بیماران پرونده‌ای داروهایی‌ست که در رده کمبودهای کشوری قرار دارد. این داروها براساس پرونده‌ای که در واحد درمان و بیمه تامین اجتماعی هست تحویل بیمار داده می‌شود. در بازه زمانی فعلی برخی انسولین‌ها مثل نوومیکس و ۳لوومیر کمبود کشوری است و پاسخگوی تمام داروخانه نیستند. پس برای مدیریت بهتر و دسترسی راحت‌تر مردم به داروخانه هلال احمر تحویل داده شده. به این صورت که بیمار به مرکز دیابت مراجعه می‌کند و جهت تغییر نوع انسولین یا اگر تاکید بر استفاده از همان نوع انسولین است با برند دیگری جایگزین می‌شود. برندهای دیگر شامل بیمه نمی‌شدند که با پیگیری زیاد تحت پوشش بیمه قرار گرفتند. این انسولین‌ها سهمیه‌ای‌اند اما برند نوورپید و لنتوس در تمام داروخانه‌ها موجود است.

تغییر نوع انسولین ممکن است عوارضی نشان دهد اما در تغییر برند چون اصل دارو تغییر نمی‌کند، آسیبی به بیمار وارد نمی‌شود.

عقب ماندگی سیرجان در بخش‌های دارو و درمان موضوع جدیدی نیست اما چیزی که موجب آزار دهنده‌تر شدن این عقب ماندگی در سال‌های اخیر شده این است که سیرجان به خاطر وجود معادنش مورد استقبال جمعیت جویای کار کل کشور شده است و به اندازه‌ی یک کلانشهر پرجمعیت شده است. درحالی که امکانات و خدمات دارویی و درمانی به همین نسبت رشد نیافته است. شاید بگویید یک بیمارستان اضافه شده و بیمارستان گل‌گهر هم در حال اتمام است و این همه داروخانه در سطح شهر آمده است اما به همه‌ی این‌ها یک انقלט بزرگ وارد است. همه‌ی این بیشتر شدن تخت‌ها و داروخانه‌ها مختص بیماری‌های عمومی‌ست و همچنان سیرجان در خدمات رسانی به بیماران خاص لنگ می‌زند. در سیرجان داروخانه‌های معدودی (فقط هلال احمر) داروهای خاص را به بیماران ارائه می‌دهند که این موجب صف بستن شده است.

مشکلات مربوط به انسولین و دیالیز در سیرجان

اواخر دهه ۶۰ تا اوایل دهه ۸۰ داروهای انسولین -که ساخت معتبرترین شرکت‌های داروسازی جهان بودند- وارد ایران می‌شد و در تمام داروخانه‌ها موجود بودند. در دهه ۸۰ انسولین سهمیه بندی شد و توزیع آن در اختیار داروخانه هلال احمر قرار گرفت. پس از مدتی انسولین‌های ویالی جایگزین انسولین‌های قلمی شد که همان هم بعد از مدتی کمیاب شد و جایش را به مدل ایرانی داد، حالا نوع ایرانی هم اکثر مواقع در سیرجان موجود نیست. موضوعی که موجب گلایه‌ی بیماران و خانواده‌هایشان در سیرجان شده است. یکی از بیماران دربارهی کمبود داروی خاص در سیرجان و استان کرمان به شهر من سیرجان می‌گوید: «سال ۹۷ پس از یک سال دیالیز شدن پیوند کلیه انجام دادم که موفقیت آمیز بود و به دلیل کمبود داروهای